

Moeder maakte geen opmerking meer, maar gansch den morgen voelde zij zich treurig te moede.

Erger was het toen de kinderen om twaalf uur terugkwamen en vader hen bekend had gemaakt wat er zou geschieden. Guustje, die altijd zoo bleek was van gelaatskleur, werd schielijk purper en wierp van wanhopige droefheid zijn krukje tegen den muur, terwijl Fonske en Emeranske begonnen te schreien en te snikken. Alleen Liesje zei niets, maar keek ze beurtelings allen ernstig aan, met haar onschuldige blauwe oogjes, waarin een vage uitdrukking van schrik te lezen stond. Toen barstte moeder ook in tranen uit, en aller wanhoop werd zóó hevig, dat vader zich haast boos maakte en hun vroeg of ze wellicht gek werden zulk een spektakel te maken voor dieren welker bestemming toch was opgegeten te worden, vroeg of laat, onvermijdelijk.

„Och vader, laat hun ten minste een van beide houden?” smeekte moeder.

Doch vader, stijfhoofdig in zijn besluit, wilde daar niet van hooren. „Wat, slechts de haan òf het eendje te geven, was dat nu een geschenk voor een heer als de advocaat! Neen, neen, hij zou ze beiden hebben.”

De kinderen schreiden luider, krompen als van smart ineen. Toen sprak moeder, door een plotse ingeving:

„Waarom niet, geef hem het haantje en laat ons het eendje: het zal eieren leggen.”

Vader, die reeds met het hoofd schudde om nogmaals te weigeren, bleef even aarzelend bij het hooren dezer woorden. Een glimlachje kwam op zijn lippen, een vonkje schitterde in zijne oogen.

„Hm. . . dat ware misschien nog een gedachte,” antwoordde hij langzaam, na een oogenblik stilzwijgens. „Het haantje, dat ons volstrekt van geen nut kan zijn, moet er aan; maar het eendje, inderdaad. . . Heeft het reeds eieren gelegd?”

„Nog niet, maar stellig zal het niet lang meer duren.”

En, daar de kinderen nu ook vurig smeekten toch een der beide lievelingjes te mogen behouden, werd het aldus besloten. Het haantje alleen zou opgeofferd worden en meneer de advocaat zou wel willen begrijpen dat zij toch maar arme sukkels van menschen waren, die gaven wat zij konden.

O, wat een triestige dag. . . !

Het had geen moeite gekost om het haantje te pakken: daar het volkomen tam was, had moeder maar eventjes moeten roepen „Pierke! Pierke!” en fijntjes kakelend, door het eendje gevolgd, was het op haar schoot komen springen. Het spartelde een weinig met de pootjes, toen vader het vastgreep, maar toen het in 't net zat waarin vader het ter stad zou brengen, hield het zich heel stil, als in een staat van prostratie, terwijl alleen zijn ronde oogjes van zijn verschrikte verbazing getuigden. Toen het eendje haar makkertje gevangen zag, had het een paar keeren gekwakt, waarna het met groot vlerkengefladder in zijn kuipje was gaan zwemmen.